

รอเวลา

อุ รุ ษา

แววตาเธอเย็นชา เหมือนน้ำแข็งที่ขั้วโลกเหนือ

ความฝันของฉันสقطลงที่ปลายตานี้... หวังน้ำกว้างสุดกว้าง ขวางกันระหว่างเรา

ถูกแล้วเรายืนอยู่คนละฟากฝั่งมหรณพ เราแตกต่างกัน....วิถีชีวิตเราผิดกันโดยสิ้นเชิง.....

เธอไม่มีวันเข้าใจฉันอย่างฉัน แต่ฉัน.....เข้าใจเธอเสมอมา

เธอก็คงไม่รู้ซึ่งถึงใจฉัน เพราะชีวิตเราผิดแผกกันนัก

ถ้าชีวิตเธอสดใสเหมือนจันทร์เพ็ญเดือนห้า ฉันก็เป็นเพียงแต่แสงที่กระปริบบริบหรี่ของดวง

ดาวที่ไร้ชื่อ ในท้องฟ้าอันแสนกว้าง

...คำตอบอยู่ในดวงตาเธอ ฉันรู้ แต่ยังไม่ต้องการทราบ

กระทั่ง เห็นวานนี้ แน่นนอน...มันคือความหนาวเย็นเหมือนน้ำแข็งที่ขั้วโลก

มันเต็มไปด้วยคำว่า

“ไม่รู้จัก...ไม่รู้จัก...ฉันไม่เคยรู้จักเธอ”

แล้วจะมีความรวบรว้าใดที่เกินไปจากนี้เล่า...

ไม่มีไฟสลักทองในดวงตาเธอ.... ไม่มีความอบอุ่นให้ฉันเลย

ไม่รู้เลยว่า.... ปรากฏดาวราวแววตาเคยการุณของเธอคนก่อนนั้น

ถูกใครมาพรากไปจากฉันแล้ว

ไม่รู้จะหาคำตอบได้ที่ไหน.....

โมเลกุลของคำว่า “เรา” ถูกแยกสลายออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

เป็นอะตอมเล็ก ๆ เป็นเธอฉัน เธอ ฉัน เธอ ฉัน เต็มท้องฟ้า....

ฉันสุดเสียดาย อยากผจงเก็บอะตอมเหล่านั้นมาผสานกันใหม่

ให้มันเป็นคำว่า “เรา” ถึงจะไม่เหมือนเดิม ถึงทางตัว ร จะขาดหาย ถึงหัวสระเอ

จะร่วงหล่นก็ยังมี....

ฉันจะเก็บโมเลกุลนี้ ไว้แนบใจ

...แต่จะมีประโยชน์อันใดหรือ ในเมื่อกาลเวลาล่วงเลยมานานจนบัดนี้

ในเมื่อแต่ละอะตอมผู้ร่อน.....ร่อนจนกระทั่งนิวเคลียสก็ไม่มีเหลือ

.....ไม่มีแล้ว.....เสียงเพลงกลางลมฝน

.....ไม่มีแล้ว.....ความสุขเมื่อครั้งยังเยาว์วัย

ไม่มี “Those were the days” สำหรับเรา

นอกจาก “Good bye” ช่วงกาล.....

กลางคืนที่ดาวราย

เธออยู่ที่ไหน? และทำไมอยู่นะ

รู้ไหมว่ากระแสดิจจากใจดวงหนึ่งถูกส่งมาถึงเธอ

บ้านฉัน...กรุงเทพฯ บ้านเธอ...ธนบุรี ไกลกันแค่ไหนเอง แต่เจ้าพระยาขวางกั้น

แต่เดี๋ยวนี้ฉันรู้สึกว่ามันไกลกันเหลือเกิน ไกลเกินกว่าที่สองมือฉันจะไขว่คว้าถึง.....

รู้สึบบ้านของเธอขึ้นสูงนัก บดบังเธอไว้เสียสิ้น

ฉันมองหาไม่พบหรอก.... แม้กู่ก้องเธอก็คงไม่ได้ยิน.....

สนามกีฬาวันเชียร์รักกว้างสุดสายตา

แต่ไม่กว้างจนเกินกว่าที่ฉันจะจำเธอไม่ได้เลย

ที่ (เคย) รัก.....

ฉันมองเห็นเธอและอิริยาบถ เห็นความสนุกสนานร่าเริง
เห็นรอยหัวเราะเรีงร่า ถึงอย่างไร ๆ ก็เธอ! คนเดิม ไม่ผิดเพี้ยน
แม้เราจะอยู่กันคนละฟากสนามจนไกลลิบฉันก็ทำได้.....

เธอ...มองมา หาใครหนอ?

ฉันมองไป หวังจะให้สายตาและสายใจของเราประสานกันที่กึ่งกลางสนาม
แต่...ไม่พบ...หัวใจได้แต่คร่ำครวญว่า...เธอ....เธอ.....

จดหมายจากฉันถูกส่งไป...แล้วหายลับ

พยายามคิดว่า “เธอเรียนหนัก คงไม่ว่าง” ปลอบใจตัว

ฉบับต่อมาถูกเขียน และเขียน.....

เขียนถึงเธอ พร้อมที่อยู่...ปีตฉนิก หลังจากนั้นมันก็ถูกวางซ้อนขึ้นมา
ทีละซอง...ทีละซองในกล่องที่ข้างเตียง

จดหมายจากฉันถูกเขียนแล้วเขียนเล่า แต่ไม่เคยถูกส่งถึงเธออีกเลย.....

โธ่.....ระหว่างคนเขียนที่เขียนด้วยหัวใจกับคนรับที่ลืมไปแล้วด้วยว่า ในโลกนี้ยังมีเรา
มันจะมีประโยชน์อะไร....มันจะมีประโยชน์อะไร....

เสียงนั้นสั่นทันท้องกลับไปกลับมา และฉันก็เข้าใจว่า...

มันไม่มีประโยชน์อะไร!

ดังนั้นจดหมายเก่า ๆ และความหลังครั้งก่อนนั้น

ก็ถูกเผาให้กลายเป็นเถ้าถ่าน ภัสสมรฐ์ในบัดดล!

กลายเป็นตะกอนที่จมแน่นอยู่ ณ ถิ่นบึงแห่งหัวใจ กาลเวลา...ช่วยทำให้ภาพเธอเลือนลาง...
แต่เมื่อพบเธอครั้งไร ตะกอนใจก็ปลิวฟุ้ง ฝุ่นความหลังโปรยมากระจ่ายรอบม่านตาพรำพราย....
ถ้าเธอเห็น...ก็คงรู้ ถ้าเธอรู้...ก็คงหยัน และฉันก็คงมีค่าเพียงแค่ธุลีดิน

อย่าเลย ไปให้พ้น...เราย่ำพบบัน

ชั่วเวลาอีกไม่นานนัก ตะกอนใต้บาดาลใจ....ก็คงจับตัวกันแน่นกว่านี้

แน่นจน.....ไม่มีลมใดจะพัดพาให้มันปลิวฟุ้งมาเอ่อล้นทางแววตาได้อีก
และเมื่อถึงเวลานั้น...

เชิญเถิดเธอ...และ ‘เขา’

จะผ่านสายตาดันวันละกี่ครั้งก็เชิญ!